

2. Prezydium miejskich rad narodowych i rad narodowych osiedli mogą na zasadach określonych w ust. 1 zobowiązać ochotnicze straże pożarne do przeprowadzania kontroli lub powołać zespoły kontroli przeciwpożarowej.

§ 13. 1. Kontrolą przeprowadzaną przez ochotnicze straże pożarne kieruje naczelnik straży. Zespołem kontroli przeciwpożarowej kieruje kierownik zespołu kontroli przeciwpożarowej, wyznaczony przez przewodniczącego gromadzkiej rady narodowej lub sekretarza gromadzkiego, a w miastach i osiedlach — przez przewodniczącego prezydium miejskiej rady narodowej lub rady narodowej osiedla.

2. Komendy straży pożarnych szkolą wyznaczonych do przeprowadzania kontroli członków ochotniczych straży pożarnych i członków zespołów kontroli przeciwpożarowej, jak również zaopatrują ich w materiały niezbędne do przeprowadzenia kontroli oraz sprawują fachowy nadzór nad ich działalnością.

§ 14. W razie stwierdzenia w czasie kontroli sprawdzającej, o której mowa w § 11 ust. 1 pkt 4, że uchybienia nie zostały usunięte:

- 1) członkowie ochotniczej straży pożarnej lub zespołu kontroli przeciwpożarowej obowiązani są zawiadomić o tym gromadzką naczelnik straży pożarnych,
- 2) gromadzką naczelnik straży pożarnych składa wykaz nie wykonanych zaleceń do biura gromadzkiego lub właściwego organu prezydium rady narodowej,

3) biuro gromadzkie lub właściwy organ prezydium rady narodowej wydaje zarządzenie pokontrolne lub podejmuje inne kroki w celu doprowadzenia do usunięcia stwierdzonych uchybień i ukarania winnych nieprzebrania przepisów przeciwpożarowych.

§ 15. 1. W razie stwierdzenia w czasie przeprowadzonej kontroli, że w zakładzie pracy nie są przestrzegane przepisy przeciwpożarowe, wewnętrzne organy kontrolne (§ 1 ust. 2) obowiązane są zawiadomić o tym zarządzającego zakładem pracy.

2. Osoby zarządzające zakładem pracy obowiązane są do usunięcia stwierdzonych uchybień w przeciwpożarowym zabezpieczeniu zakładu pracy.

§ 16. Wytyczne w sprawie szczegółowego zakresu, zasad i terminów kontroli stanu bezpieczeństwa pożarowego ustala Komendant Główny Straży Pożarnych.

§ 17. Traci moc rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 czerwca 1962 r. w sprawie kontroli stanu bezpieczeństwa pożarowego (Dz. U. Nr 41, poz. 189).

§ 18. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: w z. *F. Szlachcic*

39

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 17 stycznia 1969 r.

w sprawie czyszczenia przewodów kominowych.

Na podstawie art. 7 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 20, poz. 120) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przewody kominowe, dymowe, spalinowe (gazowe i od palenisk opalanych paliwem płynnym) oraz kanały łączące paleniska z przewodami kominowymi podlegają obowiązkowemu czyszczeniu.

2. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do przewodów kominów fabrycznych i wolno stojących w zakładach przemysłowych.

§ 2. Osoby (jednostki) uprawnione do czyszczenia przewodów, o których mowa w § 1 ust. 1, określają przepisy wydane na podstawie prawa przemysłowego.

§ 3. Osoby (jednostki), o których mowa w § 2, obowiązane są:

- 1) wykonywać należycie i terminowo czynności kominarskie;
- 2) wskazywać właścicielom, użytkownikom lub zarządzającym budynkami na konieczność usunięcia w określonym terminie stwierdzonych przez kominarza usterek lub zamieśćbań grozących niebezpieczeństwem powstania pożaru;
- 3) w razie nieusunięcia w wyznaczonym terminie wskazanych usterek budowlanych — zawiadamiać o tym właściwy do spraw nadzoru budowlanego organ prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej, a innych usterek i zamieśćbań w zakresie ochrony przeciwpożarowej — właściwą terytorialnie komendę straży pożarnych.

§ 4. 1. Ustala się następujące okresy czyszczenia przewodów kominowych:

- 1) przewody od palenisk kuchennych gospodarstwa domowego, od piecowego i centralnego ogrzewania o zdolności ogrzewania do 250 m³ — co 6 tygodni;
- 2) przewody od kotłów centralnego ogrzewania oraz kotłów do grzania wody o zdolności ogrzewania ponad 250 m³ — co 2 miesiące;
- 3) przewody od palenisk zakładów zbiorowego żywienia i od palenisk zakładów o charakterze przemysłowym i usługowym, używających paleniska o intensywnym paleniu — co 2 tygodnie;
- 4) przewody spalinowe (gazowe i od palenisk opalanych paliwem płynnym) — co 6 miesięcy.

2. Przewody kominowe od piecowego i centralnego ogrzewania podlegają czyszczeniu w okresie od 1 października do 30 kwietnia.

3. Czyszczenie kanałów łączących paleniska z przewodami kominowymi powinno odbywać się łącznie z czyszczeniem przewodów kominowych.

§ 5. 1. Właściciele, użytkownicy lub zarządzający budynkami obowiązani są:

- 1) utrzymywać w należyłym stanie urządzenia kominowe oraz urządzenia przeznaczone do ułatwiania pracownikom obsługi kominarskiej dostępu do kominów, kanałów i wykonywania czynności kominarskich (wazy na dachy i kominy, drabiny, ławy kominarskie);
- 2) ułatwiać pracownikom obsługi kominarskiej wykonywanie ich obowiązków przez umożliwienie dostępu do

kominów, kanałów, otworów do czyszczenia i wybierania sadzy.

§ 6. Osoby sprawujące zarząd budynkami mieszkalnymi i użytkowymi w miastach i osiedlach obowiązane są prowadzić księgę kontroli kominarskiej, w której pracownicy obsługi kominarskiej odnotowywać będą wszystkie wykonane czynności w zakresie czyszczenia kominów i stwierdzone uszkodzenia przewodów kominowych lub inne uwagi nasuwające się im w związku z wykonanymi czynnościami.

§ 7. 1. Nadzór nad działalnością osób (jednostek), o których mowa w § 2, w zakresie wykonywania przez nie obowiązków określonych w niniejszym rozporządzeniu sprawują komendy straży pożarnych.

2. Zasady sprawowania nadzoru, o którym mowa w ust. 1, wzory dokumentacji oraz szczegółowe zasady wykonywania czynności kominarskich określa w drodze instrukcji Komendant Główny Straży Pożarnych.

§ 8. Traci moc rozporządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 11 czerwca 1952 r. w sprawie czyszczenia kominów oraz przewodów dymowych i spalinowych (Dz. U. Nr 36, poz. 252).

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: w z. *F. Szlachcic*

40

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU DROBNEJ WYTWÓRCZOŚCI

z dnia 10 lutego 1969 r.

w sprawie prowadzenia rzemiosła kominarskiego.

Na podstawie art. 9 ust. 2 i art. 41 ust. 1 prawa przemysłowego z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. Nr 53, poz. 468 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Uprawnienia do samoistnego wykonywania usług w zakresie rzemiosła „kominarstwo”, zwanych dalej „usługami kominarskimi”, mogą uzyskać jedynie spółdzielnie pracy kominarzy, zwane dalej „osobami prawnymi”, oraz rzemieślnicy-kominarze, zwani dalej „osobami fizycznymi”.

2. Przez samoistne wykonywanie usług kominarskich rozumie się wykonywanie tych usług we własnym imieniu oraz na własny rachunek i ryzyko.

§ 2. 1. Dokumentem uprawniającym do samoistnego wykonywania usług kominarskich jest:

- 1) dla osób prawnych — koncesja wydana na podstawie przepisów prawa przemysłowego z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. Nr 53, poz. 468 z późniejszymi zmianami), zwanego dalej „prawem przemysłowym”;
- 2) dla osób fizycznych — zezwolenie wydane na podstawie przepisów ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o zezwoleniach na wykonywanie przemysłu, rzemiosła, handlu i niektórych usług przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej (Dz. U. z 1958 r. Nr 45, poz. 224, z 1960 r. Nr 52, poz. 303 i z 1963 r. Nr 22, poz. 113).

2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o uprawnieniach, należy przez to rozumieć koncesję lub zezwolenie.

§ 3. 1. Uprawnienia udzielane są na prowadzenie usług kominarskich w okręgach, o których mowa w § 6 ust. 1.

2. Na wykonywanie usług kominarskich w jednym okręgu może być wydane tylko jedno uprawnienie.

§ 4. 1. Za dowód umiejętności zawodowej w zakresie usług kominarskich uważa się dyplom mistrza.

2. Organ do spraw przemysłu prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej może w uzasadnionych wypadkach uznać za dowód umiejętności zawodowej świadectwo czeladnicze lub świadectwo stwierdzające posiadanie tytułu robotnika wykwalifikowanego w połączeniu ze świadectwem trzyletniej pracy w charakterze czeladnika lub robotnika wykwalifikowanego w zawodzie kominarskim.

3. Czeladnik lub robotnik wykwalifikowany, który po dniu wejścia w życie rozporządzenia uzyskał prawo wykonywania usług kominarskich samoistnie (§ 2 ust. 1 pkt 2)

lub został wyznaczony jako zastępca osoby prawnej (§ 2 ust. 1 pkt 1), obowiązany jest złożyć egzamin mistrzowski w okresie dwu lat od dnia rozpoczęcia samoistnego wykonywania usług lub od dnia podjęcia pracy. Warunek ten powinien być umieszczony w treści dokumentu uprawnienia.

4. Uczniowie i pomocnicy kominarscy mogą wykonywać usługi kominarskie tylko pod bezpośrednim nadzorem mistrza, czeladnika lub robotnika wykwalifikowanego.

§ 5. 1. W skład zarządu osoby prawnej ubiegającej się o koncesję powinny wchodzić co najmniej dwie osoby posiadające dowód umiejętności zawodowej, określonej w § 4 ust. 1 lub 2.

2. Osoby prawne obowiązane są ustanowić na każdy przydzielony im w uprawnieniu okręg kominarski zastępcę (art. 5 ust. 2 prawa przemysłowego), posiadającego dowód umiejętności zawodowej określony w § 4 ust. 1 lub 2. Nazwisko aktualnego zastępcy powinno być wymienione w dokumencie uprawnienia.

§ 6. 1. Podziału oraz zmian podziału województwa (miasta wyłączonego z województwa) na okręgi kominarskie dokonuje organ do spraw przemysłu prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) po zasięgnięciu opinii zainteresowanych prezydiów powiatowych (miejskich, dzielnicowych) rad narodowych, powiatowych komend straży pożarnych, wojewódzkiego związku spółdzielni pracy oraz izby rzemieślniczej. Granice okręgów powinny pokrywać się z granicami jednostek administracyjnych.

2. Zwiększenie ilości obiektów podlegających obsłudze lub zmiana charakteru zabudowy może stanowić podstawę nowego podziału danego obszaru na okręgi.

3. Po zarządzeniu zmian podziału określonego obszaru na okręgi kominarskie organ do spraw przemysłu, o którym mowa w § 11 ust. 1, wymieni dokumenty uprawnień wydanych na te okręgi, których granice uległy zmianom.

§ 7. 1. Obszar i granice poszczególnych okręgów powinny być tak ustalone, aby osoby prawne albo osoby fizyczne posiadające uprawnienia do samoistnego świadczenia usług kominarskich mogły należycie je wykonywać. Jako kryterium ustalenia wielkości okręgu należy przyjąć ilość przewodów kominowych, które jeden wykwalifikowany pra-